

**R. P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère <1543-1623>

Mogvntiæ, 1617

Cap. 6. De effectibus Confirmationis, ac dispositionibus requisitis ad
eorum consecutionem,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78477](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78477)

teu perfectionem hominis Christiani: vel ut quis simpliciter Christianus dici possit: intelligendum est de plenitudine abundantia: qua quis non modo Christi miles est, & verus Christianus: sed etiam Christianus ad pugnam abundanter roboratis: non vero de plenitudine sufficientia: seu necessariorum ad constituendum aliquem sufficienter in esse hominis Christiani: quia per baptismum talis plenitudo habetur.

26. Neque est quod quis obiiciat, sacramenti huius institutionem esse à Christo, non enim aliquid est in præcepto positum eo ipso quod institutum sit à Christo, ut patet de lauatione pedum & de consiliis Evangelicis. Nec ite est quod quis obiiciat eiusdem sacramenti finem: perseverantiam, inquam, in fide, & obsequio Christi: Nam etsi id ipsum sacramentum sit ad talem finem valde utile, non est tamen necessarium: cum sint alia media ad illum consequendum: ut oratio, & aliorum bonorum operum exercitium. Nec demum est quod obiiciat quis communem Ecclesiam vsum: non enim solent communiter fideles ad hoc sacramentum suscipiendum induci, tanquam obligati necessitate imposta: sed tanquam inuitati ad id quod est ipsius valde bonum & utile. Vnde nullis censuris adstringi solent, neque vrgeri aliis mediis indicantibus necessitatem impostam. Nec etiam procuratur, ut in articulo mortis constituti illud suscipiant, si nondum susceperint: quod fieri omnino deberet si de suscipiendo datum esset præceptum diuinum. Ipsum enim saltem pro eo tempore obligaret, idque sub mortali, quandoquidem esset de re grati. Nec item esse datum præceptum mere Ecclesiasticum, ex eo patet, quod Ecclesia in materia sacramentorum, non solet vsum præcipere quoad eius substantiam, sed solum determinare tempus in quo is exercendus sit. In vsu autem huius sacramenti, nullum tempus determinauit.

27. Ex his (quandoquidem peccatum non est sine præcepti transgressione) consequens est, quod D. Thomas satis aperte indicat *quest. 72. art. 8. ad 4* & citatis pluribus aliis habet loco citato Suarez: non esse de se peccatum mortale, sacramentum istud ex negligentia aut verocundia, secluso contemptu, omittere, etiam toto vitæ tempore. Ex accidenti autem, *addit idem*, tum veniale, tum mortale peccatum esse potest. Veniale quidem eo nomine, quod talis omisio censetur irrationabilis quædam prodigalitas spiritualis, & quædam temeritas in adeundo certamine fidei sine tali adiumento. Mortale vero ratione contemptus, si quis pro nihilo ducat hoc sacramentum, aut effectum illius, aut vile vel puerile existimet se illi subicere. Item ratione scandali, si quis ita se gerat publice, ut aliis exhibeat speciem contemptus. Ad demum ratione conscientia, si quis persuaderet sibi, se non posse sine hoc medio, tentationem contra fidem vincere, aut se in mortali periculo esse, ne in tormentis superetur destitutus tali auxilio, illudque negligat nihilominus.

CAPVT VI.

De effectibus Confirmationis, ac dispositionibus requisitis ad eorum consecutionem.

SUMMARIUM.

- 28 Effectus confirmationis, specialis gratia sacramentalis & character.
- 29 De modo quo in hoc sacramento per se, & ex ipsius institutione datur gratia.
- 30 De modo quo datur ex accidenti.
- 31 In susceptione eiusdem sacramenti auxilium Spiritus sancti, quo modo datur.
- 32 De charact. rer. quod non possit iterari in eodem homine, sique iterare tentet quis, nisi faciat grauius peccet, non tamen fiat irregularis.
- 33 Dispositiones ad eorundem effectuum productionem requisitæ.
- 34 Ignoranti peccati non sufficit sine penitentia: quam nec sufficit attritionem esse, nisi bona fide existimetur contritio.
- 35 Is qui existimat se non esse contritum, debet confiteri ante susceptionem huius sacramenti. Et quod distractio cogitans in eadem susceptione, non impediatur de se illius effectum.

28. DVPLIX est effectus sacramenti Confirmationis: v. n. conferre aliquam gratiam sanctificantem, ultra quam conferat baptismus: nam est vere & proprie sacramentum, ex Concil. Trid. sess. 7. can. 1. De Confirm. ipsumque à baptismo distinctum, iuxta can. 1. & 3. De sacram. in genere; eadem sess. Quare confert gratiam ex sequenti can. 6. eamque distinctam ab illa quam baptismus confert prout satis indicatur verbis illis in cap. Spiritus sanctus, De consecr. dist. 5. In baptismo regeneramur ad vitam, post baptismum confirmamur ad pugnam. In baptismo abluimur, post baptismum roboramur. Accedit ratio quia oportet vnum quodque speciale sacramentum ad proprium finem ordinari, & specialem gratiam tali fini accommodatam conferre, qualis est quoad hoc sacramentum, specialis Spiritus sancti protectio, & auxilium ad veram fidem constantem tenendam, & profitendam. Alter effectus est character, hoc est, spirituale quoddam & indelebile signum, quod susceptione confirmationis in anima imprimi definitur à Concilio Florent. in Instruct. Armenorum, & in Concil. Trid. sess. 7. De sacram. in genere can. 9. De his suo more late Suarez, *disput. 34.*

29. Sed sufficit de prioribus notare ex sententia D. Tho. 3. *part. quest. 72. art. 7. ad 2.* in hoc sacramento per se, & ex ipsius institutione, non dari gratiam, nisi secundum augmentum. Ratio est, quam habet Suarez *sect. 2. disto 2.* quod sola ea sacramenta ex sua institutione conferant primam gratiam, quæ instituntur ad peccata remittenda: quandoquidem peccatum mortale sine gratia non excluditur ab anima, neque ipsum potest eam illa in hac manere, taliaque sacramenta tantum sunt duo quæ sacramenta mortuum ea de causa dicuntur, nempe baptismus, qui solus ex sacramentis instituitur ad remissionem peccati originalis, & actualium ante ipsum commissorum; atque penitentia, quæ est solum sacramentum de se institutum ad tollenda peccata mortalia post baptismum commissa, ut patet ex doctrina quæ de ea datur à Concil. Trid. sess. 14. præsertim cap. 1. & can. 1. & 2. Quæ cum ita sint, relinquuntur, confirmationem ex sua institutione, tanquam vnum ex sacramentis viuorum, conferre tantummodo gratiæ augmentum, non autem primam gratiam; qua scilicet ex iniustis tanquam ex mortuo viuus efficiatur.

30. Per accidens tamen fieri potest, ut talem quoque gratiam conferat: nempe, ut *Thom. loco cit. addit*, quando alicuiam suscipienti, aliquod peccatum mortale quo maculatur, non venit in mentem, ut de eo doleat; vel si in mentem veniat, de eo que doleat, non tamen per contritionem perfectam, sed solum per attritionem. Tunc enim sacramentum supplet defectum illum, nisi in consideratio ea inexcusabilis esset, aut in suscipiente vigeret adhuc aliquis effectus peccati mortalis, excludens firmum propositum non peccandi de cætero. De eodem affectu dubium moueri solet, an eiusmodi gratia sit maior ea, quæ datur per baptismum. Cuius tractationem tanquam speculationis scholasticæ relinquemus videndam satis plenam apud Suarezium in eadem *sect. 2.*

31. Non est vero tacendum quod idem ibid. in fine monet effectum auxilii Spiritus sancti, ipsa Confirmationis collatione dari in sua radice: tanquam iure accepto ad illud: re ipsa autem temporibus opportunis, iuxta diuinæ sapientiæ dispositionem, dari consentaneum fini istius sacramenti, hoc est corroboratori ad fidem veram tenendam ac profitendam. Tuncque ut infallibiliter datur, necessarium esse non apponere obicem peccati mortalis: sicut & id ipsum necessarium fuit, ut in sacramenti susceptione, gratia daretur.

32. De posteriore effectu disputari solet, An talis character sit qualitas noua distincta re ipsa à characterè baptismali, vel solum illius quidam modus & perfectio. Sed neque in eo, ut speculationis quoque scholasticæ, necesse est non immorari. Videti potest Suarez, in *cat. disput. 34. sect. 1.* Sufficiet notasse, cum eo ipso effectu coniunctum esse, ut hoc sacramentum nequeat in eodem homine iterari: id quod certum est de fide ex Concilio Florent. in Instruct. Armenorum versu hæc omnia: & ex Concil. Trid. sess. 7. De sacramentis in genere can. 9. Atque si quis tentet idem sacramentum eidem homini iterato ministrare, nihil faciet, graueque sacrilegii peccatum committet. Per quod an irregularitatem

REGI
PRA
EDR
E

